

Republika Hrvatska
Općinski sud u Kutini
Hrvatskih branitelja 4
44320 Kutina

Poslovni broj: P-333/2025-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Kutini, u ime Republike Hrvatske, po sucu pojedincu Draženku Stanušiću, u pravnoj stvari tužiteljice Nataše Šimić iz Kutine, Ivana Gorana Kovačića 2, OIB: 81092733281, zastupane po punomoćniku odvjetniku Zoranu Kosanoviću iz Kutine, Trg kralja Tomislava 10/I, protiv tuženika OTP banka d.d. iz Splita, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupanog po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Vukina & Partneri d.o.o. iz Zagreba, Prilaz Gjуре Deželića 30, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane javne glavne rasprave 20. travnja 2026. u nazočnosti punomoćnika stranaka i tužiteljice osobno, te objave presude, temeljem čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 111/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, dalje: ZPP), 1. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

Usvaja se tužbeni zahtjev tužiteljice koji glasi:

" I. Utvrđuje se da je nišetna odredba čl. 5.2. Ugovora o kreditu broj 80043/05 koji su dana 14.06.2005.g. sklopili tužiteljica NATAŠA ŠIMIĆ, OIB: 81092733281, Kutina, I.G.Kovačića 2, kao korisnik kredita i tuženik OTP BANKA d.d., OIB: 52508873833, Split, Domovinskog rata 61, kao pravni sljednik HVB Splitske banke d.d., kao kreditor u dijelu kojim se Korisnik kredita obvezuje platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom koja iznosi 1,00 % (slovima: jedan posto) od iznosa odobrenog kredita, jednokratno, prije korištenja kredita.

II. Nalaže se tuženiku OTP BANKA d.d., OIB: 52508873833, Split, Domovinskog rata 61, da tužiteljici NATAŠI ŠIMIĆ, OIB: 81092733281, Kutina, I.G.Kovačića 2, isplati iznos od 387,24 eura sa zakonskom zateznom kamatom počam od 18.06.2005.g. do 31. prosinca 2007.g. po čl. 1. Uredbe o visini stope zakonske zatezne kamate, od 01. siječnja 2008.g. do 31. srpnja 2015.g. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015.g. do 31. prosinca 2022.g. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima

izračunatim za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, od 1. siječnja 2023.g. do 29. prosinca 2023.g. prema stopi zatezne kamate na odnose iz trgovačkih ugovora i ugovora između trgovca i osobe javnog prava koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za osam postotnih poena, a u ostalim odnosima za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023.g. do konačne isplate prema stopi zateznih kamata na odnose iz trgovačkih ugovora i ugovora između trgovca i osobe javnog prava koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, a u ostalim odnosima za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana."

III. Nalaže se tuženiku OTP BANKA d.d., OIB: 52508873833, Split, Domovinskog rata 61, da tužiteljici NATAŠI ŠIMIĆ, OIB: 81092733281, Kutina, I.G.Kovačića 2, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 553,10 eura sa zakonskom zateznom kamatom počam od dana presuđenja pa do isplate, prema stopi zateznih kamata na odnose iz trgovačkih ugovora i ugovora između trgovca i osobe javnog prava koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, a u ostalim odnosima za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 2. prosinca 2025. godine podnijela tužbu ovom sudu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti odredbe članka 5.2. Ugovora o kreditu od 14. lipnja 2005. godine kojom se prednik tužiteljice kao korisnik kredita obvezuje tuženiku platiti jednokratnu naknadu od 1,00 % od iznosa kredita. Tužiteljica ujedno potražuje i isplatu iznosa od 387,24 eura zajedno s kamatama. Tužiteljica smatra da ovakva odredba ugovora predstavlja nepoštenu ugovornu obvezu s obzirom da se radi o odredbi koja je unaprijed formulirana u tipskom obrascu ugovora sročenom i priređenom od strane tuženika kao jače ugovorne strane.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbenog zahtjeva i istaknuo je prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužiteljice te prigovor zastare.

3. Nije sporno da je tužiteljica, kao korisnik kredita, sklopila s tuženikom, kao kreditorom, Ugovor o kreditu 14. lipnja 2005. godine, u kojem Ugovoru je u članku 5.2. (Naknada) određeno se naknada od 1,00 % od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita.

Nije sporno da je ova naknada isplaćena od strane tužiteljice tuženiku u iznosu od 387,24 eura. Stoga nije bilo potrebno provoditi financijsko vještačenje jer je visina tužbenog zahtjeva nesporna.

4. Sporno je da li je ugovorna odredba sadržana u članku 5.2. Ugovora o kreditu ništetna te s tim u vezi pripada li u tom slučaju tužiteljici iznos koji je temeljem te odredbe isplatila tuženiku.

5. Tijekom postupka, a na okolnosti sklapanja Ugovora o kreditu te pregovaranja o odredbama tog Ugovora i statusu potrošača, sud je saslušao tužiteljicu kao stranku. Tužiteljica je u svom iskazu navela da je zaključila predmetni ugovor o kreditu radi adaptacije kuće koju je koristila isključivo za osobne potrebe. U vrijeme podizanja kredita nije bila nositelj OPG-a, nije bila član nekog trgovačkog društva i nije imala obrt.

6. Odredbom članka 81. stavka 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 96/03., 46/07. – dalje: ZZZP) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Odredbom članka 81. stavkom 3. ZZZP propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, a stavkom 4. je propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

7. Člankom 83. ZZZP propisano je da će se prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimati u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Člankom 84. ZZZP propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Odredbom članka 87. stavak 1. ZZZP propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna. Prema članku 3. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 155/23. – dalje: ZOO) sudionici u obveznom odnosu su ravnopravni. Prema članku 4. ZOO u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici su dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja. Člankom 6. ZOO propisana je zabrana ostvarivanja prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Člankom 7. stavkom 1. ZOO propisano je da sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba, dok je člankom 8. ZOO propisano da se svatko dužan suzdržati od postupaka kojim se može drugome prouzročiti šteta. Prema članku 322. ZOO ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva je ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo. Prema odredbi članka 323. stavak 1. ZOO u slučaju ništetnosti svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivno vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne

određuje. Prema odredbi članka 324. stavak 1. ZOO ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen.

8. Odredbom članka 3. ZZP propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Tužiteljica je svoj položaj potrošača dokazala priloženim Ugovorom o kreditu, kao i danim iskazom, iz kojega proizlazi da je tužiteljica, kao fizička osoba, uzela kredit za adaptaciju kuće koju je koristila za vlastite, privatne svrhe, a osim toga u vrijeme podizanja kredita nije bila nositelj OPG-a, član nekog trgovačkog društva niti je imala kakav obrt. Dakle, tužiteljica sredstva iz kredita nije koristila u poslovne svrhe ili za poduzetničku djelatnost, što znači da je ista potrošač u smislu spomenute odredbe članka 3. ZZP.

9. Dovodeći u vezu iskaz tužiteljice s ostalim dokazima, utvrđeno je da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen na unaprijed formuliranom standardnom obrascu koji je samo zahtijevao potpis tužiteljice te ista nije mogla utjecati na sadržaj takvog Ugovora o kreditu. Dalje je utvrđeno da tužiteljici nije dana mogućnost da pregovara s tuženikom o odredbama Ugovora o kreditu, pa joj tako nije dana niti mogućnost da pregovara o odredbi članka 5.2. Ugovora o kreditu koja se odnosi na naknadu za obradu kredita, iz čega proizlazi da je tužiteljica s tuženikom pregovarala isključivo o iznosu kredita i anuitetima u kojima će se plaćati navedeni kredit. Sve ostale odredbe su tipizirane, uređene od strane tuženika i samo navedene u Ugovoru, bez ikakvog dodatnog informiranja potrošača (tužiteljice) kao ugovorne strane koja djeluje u svojstvu prosječnog čovjeka, dok je tuženik bankarska institucija kojoj sklapanje konkretnog Ugovora predstavlja sastavni dio poslovanja. Dakle, tužiteljica nije mogla mijenjati ugovorne odredbe već je samo, ukoliko iste ne prihvaća, mogla odustati od sklapanja predloženog Ugovora o kreditu.

10. U konkretnom slučaju, a kako je to vidljivo iz samog Ugovora o kreditu, isti je sastavljen kao standardni ugovor tuženika, slijedom čega je upravo na samom tuženiku, u skladu s odredbom članka 81. stavak 4. ZZP, bilo da dokaže da se o pojedinačnim ugovornim odredbama (u konkretnom slučaju o odredbi članka 5.2. Ugovora o kreditu) pojedinačno pregovaralo, a što tuženik nije dokazao.

11. Tužiteljica je, u predmetnom slučaju, nesporno bila u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika, kako u pogledu pregovaračke moći tako i stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužiteljica pristala na odredbe Ugovora unaprijed sastavljene od strane tuženika bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih. Tuženik je dakle iskoristio svoj položaj kao jače ugovorne strane te je ugovorio naplatu za odobrenje kredita, radi čega je postupao protivno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što tuženik u sadržaj Ugovora o kreditu nije unio podatak niti je tužiteljici objašnjeno koji je to valjan i ekonomski opravdan razlog zbog kojega je bilo nužno ugovoriti plaćanje spomenute naknade i zašto visina naknade ovisi o iznosu odobrenog kredita. Ugovaranje plaćanja naknade za odobrenje kredita samo za sebe nije nepošteno te u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu nije postojao propis koji bi to zabranjivao. Međutim, iz Ugovora o kreditu i iskaza tužiteljice, a vezano za odredbu članka 5.2. predmetnog Ugovora, utvrđeno je da tužiteljica nije bila informirana o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade te da joj nije bila predočena Odluka o naknadama banke. Također, sadržaj

sporne odredbe je nepotpun jer ne sadrži strukturu i način izračuna naknade, odnosno nije navedeno niti tužiteljici pojašnjeno ili izloženo koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade, koje usluge banka pruža za tu naknadu te koja je visina svakog od spomenutih troškova i usluga. Također, tuženik nije dokazao opravdanost naplaćivanja sporne naknade u ugovorenom postotku od iznosa kredita jer korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju i višu naknadu, čime se dovode u neravnopravan položaj. Iz navedenog se može zaključiti da predmetnom naknadom nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao prilikom obrade zahtjeva tužiteljice i odobravanja kredita, već je tuženik sebi ostavio slobodu određivanja visine naknade, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Pravo je tuženika da, s aspekta isplativosti svog poslovanja, u ugovorima o kreditu ugovara naknade. Međutim, tuženik je bio dužan, nudeći svoj proizvod tužiteljici, istu informirati o smislu i sadržaju odredaba Ugovora o kreditu, između ostalog i naknadi koju će platiti, i skrenuti joj pozornosti na parametre o kojima ovisi ta naknada i kako ona utječe na iznos kredita koji će se isplatiti tužiteljici, a tuženik nije dokazao da je to i učinio.

12. U odnosu na navode tuženika da je odredba Ugovora o kreditu koja se odnosi na ugovaranje sporne naknade bila jasna, lako razumljiva i uočljiva pa stoga nije dopušteno ocjenjivati poštenost takve odredbe, treba reći da u odredbi članka 5.2. Ugovora o kreditu nije određen način na koji će se odrediti visina naknade za obradu kredita, već se samo navodi da će se prilikom prvog korištenja kredita naplatiti naknada koja iznosi 1,00 % od iznosa traženog kredita. Također, u Ugovoru nije pojašnjeno niti se točno navodi od čega se točno sastoji ta naknada i koji troškovi se tom naknadom podmiruju te jesu li takvi troškovi realni i odgovaraju li visini naplaćene naknade. Odredbe ugovora o kreditu moraju biti takve da potrošaču omogućuju, ne samo gramatičku i jezičnu razumljivost određenog pojma, već i razumijevanje funkcioniranja onog pojma ili instituta na koji se jezični izričaj odnosi. Slijedom navedenog, a suprotno navodima tuženika, odredba članka 5.2. Ugovora o kreditu, po mišljenju ovoga suda, ne ispunjava uvjet jasnih i lako razumljivih ugovornih odredbi.

13. Imajući u vidu sve naprijed izloženo, ugovaranjem naknade iz članka 5.2. Ugovora o kreditu nastala je znatna neravnoteža u pravima i obvezama između tuženika i tužiteljice na štetu tužiteljice kao potrošača, prvenstveno zbog toga što je predmetna odredba bila unaprijed formulirana od strane tuženika, na istu tužiteljica nije imala mogućnost utjecaja, o njoj se nije pregovaralo, a ista je utjecala na konačnu isplatu kredita tužiteljici na način da je ugovorena isplata jednog iznosa, a zapravo je isplaćen umanjeni iznos kredita.

14. Budući da je u konkretnom slučaju utvrđeno da je upravo tužiteljica kao potrošač s tuženikom sklopila Ugovor o potrošačkom kreditu, a koji Ugovor joj je ponuđen, bez prethodnog pregovaranja o pojedinačnim odredbama i bez prethodnog objašnjenja, informiranja i upozorenja na naknadu koju će morati platiti i koja će joj u konačnici smanjiti iznos kredita koji će mu se isplatiti, odredba članka 5.2. Ugovora o kreditu, koja sadrži obvezu plaćanja naknade za obradu kredita, predstavlja nepoštenu odredbu u smislu članka 81. stavka 1. ZZP koja je prema odredbi članka 87. stavka 1. ZZP ništetna. U skladu s tim, u presudama Suda Europske unije C-84/19 od 3. rujna 2020. i C-224/19 od 16. srpnja 2020., također je utvrđeno da banke ne smiju ugovarati nikakve troškove ulaznih naknada za obradu kredita i osiguranje kredita i da su takve ugovorne odredbe nepoštena jer dovode do značajne neravnoteže u pravima i obvezama između ugovornih strana na štetu potrošača jer su bile unaprijed

formulirane od strane tuženika kao trgovca na što tužiteljica kao potrošač nije imala utjecaja.

15. Glede zahtjeva za plaćanje zateznih kamata od dana kada je naplaćena naknada za obradu kredita, pa do isplate, valja reći da je tuženik nepošten od samog trenutka naplate jer je upravo tuženik odgovoran za ugovaranje ništetne odredbe i ta ista odredba nametnuta je tužiteljici kao potrošaču bez mogućnosti pregovaranja i izmjene, i temeljem takve nepoštene i ništetne odredbe tuženik je neosnovano naplatio novčane iznose. Osim toga, tuženik je kao bankarska institucija u konkretnom slučaju propustio osnovne radnje (pregovaranje u vezi s kreditom te upozorenje na moguće naknade za troškove obrade kredita), a kojim činom je njegovo postupanje dovelo do netransparentnosti ugovorne odredbe pa i ništetnosti iste, slijedom čega ovaj sud smatra da je tuženik nepošten stjecatelj te je njegova obveza isplate zatezne kamate od dana stjecanja pa do isplate.

16. Zaključak je ovoga suda da postupanje tuženika glede ugovaranja naknade za obradu kredita nije bilo dopušteno, te je riječ o ugovornoj odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao stranke Ugovora, pa je slijedom navedenog po točkom I. izreke utvrđena ništetnost odredbe članka 5.2. Ugovora o kreditu u dijelu u kojemu se ona odnosi na ugovaranje naknade za obradu kredita, pri čemu takva ništetnost ne povlači za sobom ništetnost cjelokupnog ugovora (članak 324. stavak 2. ZOO). Ovaj prvostupanjski sud ukazuje da je posljedica ništetnosti dužnost vraćanja onoga što je primljeno na temelju ništetne odredbe ugovora (članak 323. stavak 1. ZOO), slijedom čega je pod točkom II. izreke prihvaćen zahtjev tužiteljice za vraćanjem primljenog iznosa od 387,24 eura, to tim više što visina naknade nije sporna, a riječ je o imovini tužiteljice koju je tuženik primio temeljem osnove koja je otpala (članak 1111. ZOO). Na tako dosuđeni iznos, temeljem članka 1115. ZOO, tužiteljici je dosuđena i zakonska zatezna kamata i to od 18. lipnja 2005. godine, kao dana kada je naknada naplaćena, pa do isplate, i to u visini određenoj člankom 29. ZOO.

17. Neosnovano tuženik ističe prigovor zastare. Prije svega, odredbom članka 328. ZOO određeno je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi. Nadalje, pravno je shvaćanje prve sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/20) održane 30. siječnja 2020. (broj: Su-IV-47/2020-2): "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05. (članak 104. stavak 1. ZOO/91.) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora." Kako je tužba u ovom predmetu podnesena 2. prosinca 2025. te kako je tek ovom presudom (koja još i nije pravomoćna) utvrđena ništetnost odredbe članka 5.2. Ugovora o kreditu, jasno je da je tužba u ovom predmetu podnesena unutar petogodišnjeg zastarnog roka za tražbine s naslova stečenog bez osnova iz članka 225. ZOO.

18. Treba napomenuti da visina tužbenog zahtjeva tužiteljice nije sporna pa stoga nije bilo potrebno provoditi financijsko vještačenje.

19. Tužiteljici je dosuđena naknada parničnih troškova sukladno uspjehu u parnici temeljem odredbi članka 154. Zakona o parničnom postupku, a troškovi se odnose na: sastav tužbe, sastav podneska od 7. siječnja 2026. godine, zastupanje na ročištu od 20. travnja 2026. godine, te pristup na ročište za objavu presude, sve po 100,00 eura, što sveukupno s PDV-om iznosi 500,00 eura.

Tužiteljica je imala i troškove pristojbi na tužbu i presudu po 26,55 eura. Stoga ukupni parnični troškovi tužiteljice iznose 553,10 eura.

Treba napomenuti da je prihvaćen prigovor tuženika glede određene vrijednosti predmeta spora na način da je na pripremnom ročištu vrijednost predmeta spora utvrđena u visini od 387,24 eura, koliko iznosi i tužbeni zahtjev za isplatu.

U Kutini 1. lipnja 2026.

S u d a c

Draženko Stanišić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi putem ovoga suda u roku od 15 dana od dana dostave ovjerenog prijepisa ove presude. O žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

O tom obavijest:

1. Odvjetnik Zoran Kosanović, Kutina, Trg Kralja Tomislava 10/I
2. Odvjetničko društvo Vukina & Partneri d.o.o. iz Zagreba, Prilaz Gjure Deželića 30

Broj zapisa: **9-30888-cfb20**

Kontrolni broj: **003bf-fccac-7fef5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Kutini** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.